

Robert a szálloda frottírköntösében nyitott ajtót, szájában egy spanglival. Tudta, ki az, és azt is tudta, mi történt, ezért kíváncsi volt, milyen állapotban van Dennis ma délelőtt. Tízestől – ahol a tíz a teljesen higgadt – Dennis most hét körül volt, szemben az előző esti öttel, bár mielőtt Vernice házánál kiszállt a kocsiából, sikerült fel-tornásznia magát hatra. Robertet meglepte, hogy Dennis ilyen jól kezeli a helyzetet. Miután körülnézett a lakosztályban, Robert megkínálta a dzsointtal.

Elmore Leonard 89

TISHOMINGO

BLUES

(részlet)

– Csak egy slukkot – fogadta el Dennis –, mert ugranom kell.

Leszívta a füstöt, és hosszan benntartotta, mielőtt kifújta. Aztán gyorsan szívott még egyet.

– Tíz perc múlva találkozom egy zsaruvallal a BNYH-ból – mondta. – Tudod, minek a rövidítése a BNYH?

– Mindenhol ugyanígy hívják – felelte Robert. Dennis ismét körbeborozta tekintetét a lakosztályban, még mindig benntartva a füstöt, kezében a dzsointtal. Kinézett a nyitott erkélyajtón a kék égre, körbejárta a kis asztalkát a kanapé mellett, megnézte Robert cédéit és cédélejáróját, amelyből John Lee Hooker szólt.

– John Lee Hooker – állapította meg Dennis.

– Jó füled van, cimborá – mondta Robert. Dennis elmesélte, hogy régebben megvolt neki a *A boogie királya* című cédé.

– Legközelebb kipróbálok rajtad egy másikat – felelte Robert. – Hogy lássam, mennyire vagy jó.

Dennis harmadszor is megszívta a dzsointot, ám ezúttal visszaadta.

– Jó cucc.

– Igen, nagyon rendben van. Tegnap este szereztem.

– Miután engem kiraktál?

– Jóval utána, a biztonsági őrhaverom révén, aki korábban a memphisi rendőrségnél dolgozott. Elvitt egy Junebug nevű helyre. Így képzelik a fehérek a dzsointkocsmákat. Tele rosszarvú fazonokkal, akik elenségesen méregetnek, kivéve néhány fiatal hölgyet meg a tulaját. A fiatal hölgyek meg akarták mutatni a lakókocsijukat, a tulaj pedig drogot akart eladni nekünk. Mondtam, hogy engem inkább az utóbbi érdekel, és vettem egy tasakkal: a helyi tarifa három dolcsi egy fél grammért. Amikor távoztunk, néhány rosszarvú kijött utánunk, szerintem belénk akartak kötni. De aztán meglátták a csilivili fekete Jaguart, és elgondolkodtak: ki lehet

ez a nigger, aki ilyen verdával jár? Elhajtottunk, még dudáltam is nekik búcsúzóul.

Látta Dennisen, hogy nagyon szeretne valamit elmondani, és akadtak dolgok, amiket Robert is szeretett volna megtudni, de előbb le akarta ültetni Dennist, helyezze kényelembe magát – a kanapéra, tökéletes –, és gurítson le egy italt. Ez az.

– A két pasas, akik engem bámultak, amikor a létra tetején álltam... – kezdte Dennis.

– Akik lelőtték Floydot.

– Az övék a Junebug.

– Hé, haver, azt hiszed, nem tudom? – Robert elvigyorodott. – Az egyik maga Junebug, a másik pedig Arlen... Novis, igaz?

– A cowboykalapos – erősítette meg Dennis. Lazább lett, mióta belépett, hétről nyolcra javult a hangulata, és ő is vigyorgott. – De honnan tudod?

– Mondtam, hogy mindig megcsinálom a házi feladatomat. Junebug és Mr. Novis intézték el Floydot, még mielőtt nézni kezdtem a műsort, igaz? – Dennis az erkély felé pillantott, de Robert a fejét rázta. – Nem onnan, hanem a hálószozából. Épp öltözködtem.

Dennis felé nyújtotta a dzsointot, de az visszautasította.

– Nem akarok beszívva ugrani. Csináltam már. Nem jó ötlet.

– Szóval láttak téged, és tudják, hogy te is láttad őket.

– Mindjárt találkozom azzal a nyomozóval – mondta Dennis az órájára pillantva. – Te mit mondanál neki a helyemben?

– Azt, hogy nem voltam ott. Hogy csak egy ostoba fehér srác vagyok, aki húszméteres létráról ugrál a mélybe. Téged miért nem lőttek le?

– Mert kijött Charlie.

– Igen. Miért nem lőtték le őt is?

– Ismeri azokat a fickókat. Charlie régen szeszt csempészett.

– Barátok?

– Ismeri őket, ez minden.

– Megmondtad nekik, hogy nem beszélsz róluk senkinek, de nem vagy biztos benne, hogy hisznek-e neked. Tudják, ha kinyitod a szádat, nekik rezeltek.

– Pontosan ez a helyzet – bólintott Dennis.

– Nem kérdezted magadtól, hogy mi a faszt keresel itt? Nem gondolsz arra, hogy a legjobb lenne meglépni innen?

Dennis összevonta a szemöldökét, és megrázta a fejét. Azt felelte, nem megy innen sehová most, hogy mindent előkészített a műsorhoz.

Jól van. Nem tojta össze magát, beleáll, bármi következék is.

– Mi ketten, te meg én, fogjunk össze – mondta Robert. – Érted, mire gondolok? Segítsünk egymásnak. Örülnék, ha eljőnnél velem meglátogatni

Mr. Kirkbride-ot. – Dennis ismét összevonta a szemöldökét. – Csak a móka kedvéért. Hogy lásd a pasas arcát, amikor megmutatom neki a fényképet. Lásd, hogyan játszom veled.

– Közöséget akarsz. – Dennis felállt a kanapéról. – Mennem kell.

– Én is megnézem a te műsorodat, nézd meg te is az enyémet. 91
Figyelj, telefonáltam, ma délután ott lesz az emberünk a Déli Oázisban.

– Tudod, ki dolgozik ott? – kérdezte Dennis az erkélyhez ballagva.
– A cowboy.

– Hallottam hírét – felelte Robert. – Azt is tudom, hogy ült egy pár évet. A biztonsági őr haveromnak vannak még barátai a memphisi rendőrségen. Utánanéznek priuszoknak, ha kéri, ő pedig továbbadja nekem, amire szükségem van.

– Fizetsz neki?

– Méghozzá jóval többet, mint amennyit azért kap, hogy az emberek biztonságban érezzék magukat. – Robert követte tekintetével az erkélyre kilépő Dennist, és eszébe jutott, hogy be akart neki tenni egy cédét. Dennis ezalatt közvetített, hogy Billy Darwin odalent van, és a szálloda villanszerelőjével beszél.

– Mit művel? Mondtam, hogy este felállítom a reflektorokat.

Robert a cédéi között válogatva vetette oda Dennisnek:

– Amint megérkeztem és becsekkoltam, beraktam tízezer dollárt a pénztárba készpénzben, hogy tudják, itt vagyok.

– Azt mondtad, nem játszol.

– Csak a látszat kedvéért, mint James Bond. A pénztár a bankom, onnan osztogatom a jattot, hogy ne kelljen magamnál hordanom. Érted? Ennyi pénzért ingyen kaptam a lakosztályt, jegyeket a műsorra, és Mr. Billy Darwin személyesen üdvözölt. Dörzsölt pasas. A szemedbe néz, és azonnal tudja, ki vagy. Öt másodperc alatt leveszi, hogy komoly-e a dumád, vagy csak adod a jampit. Érted, miről beszélek?

Dennis visszafordult az erkélyről.

– Halvány fogalmam sincs.

– Van Shemekia Copelandnek egy dala, abban szerepel ez a kifejezés. „Adja a jampit”, vagyis vetít, kamuzik. – Megtalálta a keresett cédét, és berakta John Lee Hooker helyett.

– És hogy vizsgáztál Darwinnál?

De felcsendült a cédé, lassú, vontatott dallam.

– Ezt hallgasd meg – szólott Robert –, kíváncsi vagyok, felismered-e, ki ez.

Dennis egy férfi baritonját hallotta, aki félig énekelte, félig mondta a szöveget:

Csontot hoztam neked.

Csontot hoztam neked.

Kicsi csontot hoztam neked.

Csontot hoztam neked, mert kutyus vagyok.

92 *És szinte mindig meztelenül járok.*

– A harmonika alapján lehetne akár Little Walter, de nem tudom – mondta Dennis.

– Little Walter, lófaszt. Haver, ez Marvin Pontiac, és a *Kutyus vagyok* című slágere.

– Sosem hallottam róla.

– Szégyellheted magad. Marvin az én emberem. Marvin Pontiac, aki részben Muddy Waters örököse. A másik részét pedig Iggy Pop lopta el tőle. Ismered Iggyt?

– Persze, és értem, mire gondolsz. Iggy biztosan tőle vette *A kutyád akarok lenni* című szám ötletét... igen, a *Kutyus vagyok*ból.

Marvin Pontiac hangja tovább beszélt, énekelt:

Kutyus vagyok.

Nedvesen bűzlök, mert kutyus vagyok.

– Saját meghatározása szerint a zenéje részben afro-judaista blues – magyarázta Robert. – Marvin mindig fehér köpönyeget és turbánt viselt, mint Erykah Badu, mielőtt kopaszra borotválta a fejét. Volt egy stílusa. Egyedül élt... Ezt hallgasd meg. Egy producer hosszasan könyörgött neki, hadd vegyen fel vele egy lemezt. Marvin Pontiac azt mondta, egye fene, megcsinálja, de csak ha a producer lenyírja nála a füvet.

– A füvet?

– Igen, a füvet, rendesen fűnyíróval. A pasas megcsinálta, hogy be tudja csábítani Marvint a stúdióba. Azt a lemezt hallgatod most, *A legendás Marvin Pontiac legnagyobb slágereit*. Rajta van a *Palacsinták*. Abban szerepel az a sor, hogy „a péniszemnek arca van, és megugatja a németeket”. Ez azért vicces, mert Marvin Pontiac arcáról egyetlen fénykép sem készült. Azt a néhány fotót, ami maradt róla, távolról csinálták: fehér köpönyeget és turbánt visel rajtuk. De közelkép egy sincs.

– Él még?

– '77-ben meghalt Detroitban. Elütötte egy busz, a keselyűk pedig lecsaptak a hagyatékára, Iggy meg a többiek, David Bowie. De nem kellene már készülnöd? Mindjárt ugrasz. Tudod már, mit fogsz bemutatni?

– Sosem találom ki előre, csak amikor már fent vagyok. A ma délutáni ugrás lesz a bemelegítés.

– Nézz körül a létra tetejéről. Ha sokan vannak, nyomj egy csavart triplaszaltót. Ha kevesen...

– Szimpla hátraszaltó csukamozdulattal. Mennem kell – mondta Dennis. – Találkozom a felügyelővel.

– Várj. – Robert az erkélyhez lépett. – Emlékszel arra, amit a 93 híres keresztútról mondtam?

Dennis megrázta a fejét.

– Tegnap éjjel, amikor hazavittelek Tunicába. – Robert szünetet tartott, de Dennis nem szólt semmit. – Éppen a nagy Robert Johnsonról meséltem neked, amikor elhúztak mellettünk a rendőrautók.

– Igen, emlékszem.

Robert az égre mutatott.

– Abban az irányban ötven kilométerre innen a 49-es autópálya keresztezi a régi 61-es utat.

– És?

– Ott van a híres keresztút. Ahol a nagy Robert Johnson eladta a lelkét az ördögnek. Érted, miről beszélek?

Nem, nem értette.

A felét sem értette annak, amit Robert szövegelt neki.

Azért jött volna ide Robert, mert itt született néhány nevezetes blueszenész? Mint a turisták, akik felkeresik Elvis házát Tupelóban, mert az ágya még ott áll a nappaliban? Robert túl nagymenő volt ehhez. Ő nem keresett volna fel egy turistalátványosságot, ő maga volt a látványosság. Talán tehetségekre vadászik? Valami elfeledett zsenire, egy újabb Marvin Pontiacra, akit aztán visszavisz magával Detroitba?

Vagy ezzel csak mellékesen foglalkozik Mr. Kirkbride mellett?

Miért akarja megmutatni Kirkbride-nak azt a hídról lelógatott hullát ábrázoló fotót? Mit akar elérni vele? Talán kárpótlásra vágyik? Kirkbride együttérzésére apellál? Azt reméli, hogy a pasas egy érző szívű gazdag? Aki hajlandó hozzájárulni... mihez is? Esetleg egy alapítvány létrehozásához, amely támogatja a meglincselt férfi leszármazottainak tanulmányait. Robert egy drága S-Type Jaguar vezet, Robert választékosan beszél... talán nem is a dédapja a hídról lógó meztelen hullá.

(Fordította: Illés Róbert)